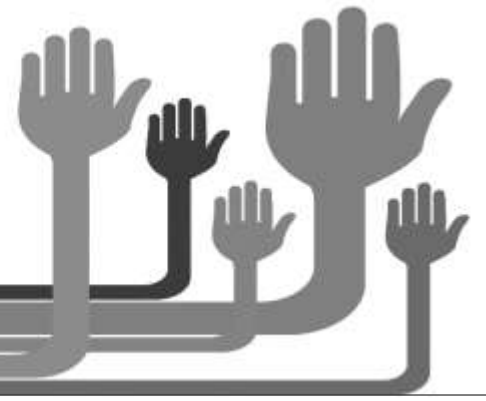

SÖZ BİZDE

Kültür – Sanat - Edebiyat

Yıl: 2015-2016

Sayı: 4

Şükriye ŞENTÜRK KEŞKESİZ BİR HAYAT

Okuduğum kitabın son sayfasındaki şu cümle dikkatimi fazlasıyla çekmişti, üzerine saatlerce düşünerek kendimi beyaz bir kâğıda yazı yazarken buldum. “ Yaşadığınız hayatın üç günün sonunda biteceğini bilseydiniz nasıl yaşar, neler hissederdiniz?”

Hayatımda çok şeyin değişeceğini farkındayım. Hep denilir ya zaman su gibi akıp geçiyor ama benim için ise artık sel misali. Şimdi herkese bir başka bakıyorum dünyaya, yaşadığım hayata. Hastalara, hasta yakınlarına, bekleyenlere, bekletenlere, kavgalara, barışmalara, özlemlere...

Nasıl da fark etmemişim bunca zaman bu kadar güzellikleri. Etrafıma sadece bakmak için bakmışım, görememişim detaylardaki anlamları. Hep duyardım bakmakla görmek arasında büyük bir fark vardır diye şimdi görüyorum bende. Sahip olduklarımın, ailemin, arkadaşlarımın, sağlığımın ne kadar değerli olduğunu fark ettim sonra. Geriye bakıyorum da ne kadar boşa geçirmişim ömrümü, gereksiz şeylerle tüketmişim günlerimi. Şu an her şey o kadar anlamlı ki hayatımda. Görmek için bakmayı, anlamak için dinlemeyi öğreniyorum ama artık zaman çok kısa. Merak ettiğim, öğrenmek istediğim o kadar çok şey var ki aslında. Keşke önceden farkına varabilseydim doğru yaşayabilmenin. Eğer böyle olsaydı keşkelerim olmaz en başa dönüp yeniden başlamak istemezdim.

Bu düşüncelerden çıkardığım sonuç öğrenmek, öğretmek, yaşamak ve mutlu olmak için zaman çok kısa. Bize bahşedilen zamanın kıymetini bilmek gerek. Sona gelmeden her anı değerlendirip keşkesiz bir hayat yaşamak gerek.

Kader KAYNARTAS TATLI DİL

İnsanlar kendilerini ifade etmek için çeşitli yollar kullanır. Her insanın kendini ifade ediş biçimi farklıdır. İşte bu ifade ediş biçimine üslup denir. Üslubu belirleyen unsur ise iletişimidir. İletişim ise insanların yazılı ve sözlü olarak diğer insanlarla anlaşma çabasıdır. İletişim insanoğlunun doğasının bir gereğidir.

Sosyal bir varlık olan insanoğlu karşısındakiyle konuşarak anlaşılabilir. Konuşmak gerçekten önemli bir meziyettir. Yunus Emre derki “ Söz ola kese savaşı söz ola bitire başı/

Söz ola ağılı aşu bal ile yağ ede bir söz”. Bu dizelerin özü kişi üslubunu ayarlamazsa, güzel konuşmazsa, nerde ne konuşacağını bilmezse çok şey kaybedebilir. Güzel konuşmak uykuya benzer; az uyursan sersemler çok uyursan aptallaşırsın. Güzel konuşmak için dozu iyi ayarlamak lazım. Yani azı da çoğu da zarardır. Fakat güzel konuşan, tatlı dilli insanlar toplum içinde veya buldukları ortamda sevilen sözü dinlenen insanlardır. İkna yetenekleri, dinlenme oranları çok yüksektir. Atalarımız boşuna dememiş “ tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır ” diye. Tatlı dil yılanı çıkarır mı bilmem ama birçok sorunu çözer.

Ayrıca güzel konuşan insanlar, kendilerini de iyi hissederler çünkü aldıkları karşılıklar genelde olumludur. Sağlıklı iletişim denilen şey verilmek istenen mesajın verilmesi gereken yere ulaşmasıdır. Kısacası anlaşmaktır. Anlaşmak güzel konuşmaktan geçtiği için üslubumuzu iyi ayarlamalıyız. Kelimelerimizi iyi seçmeliyiz. Güzel konuşmayı kendimize amaç edinmeliyiz.

Sinem ERKOÇOĞLU

Döne AYCİL ZAMAN

Zaman akıp gidiyor işte,
Dur değişimize aldırmadan.
Pişmanlıklarımız kalıyor geriye,
Düzeltebilsek keşke geç kalmadan.

Ne oluyorsa oluyor,
Geriye dönmek istiyoruz.
Bilmiyoruz anın kıymetini,
Eskileri hatırlıyor, özlüyoruz.

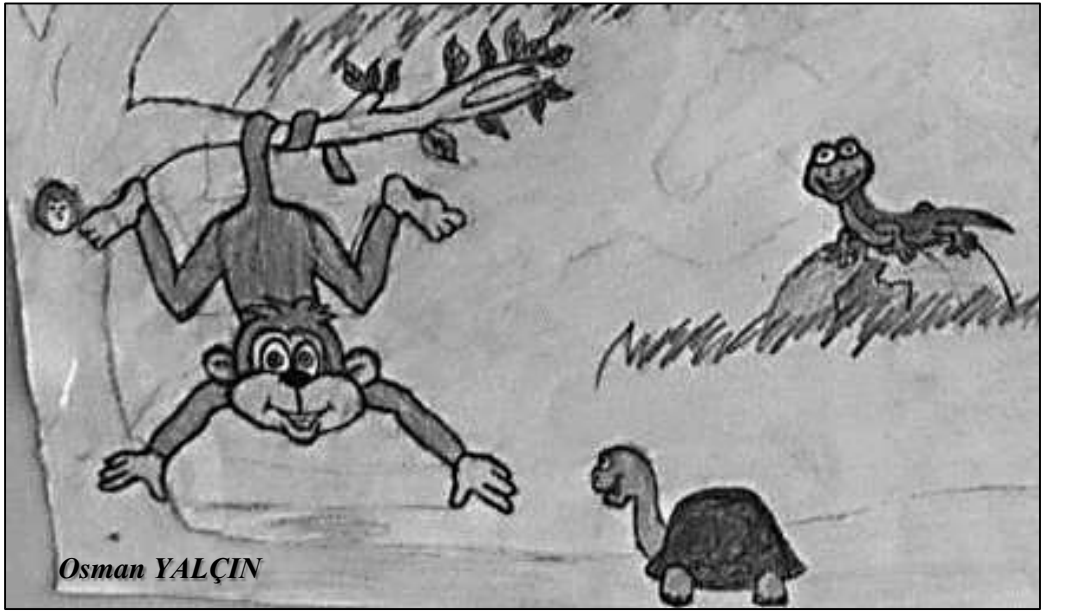
Geçmişimiz geliyor aklımıza,
Keşke olmasaydı diyoruz.
Üzerinden biraz vakit geçince,
Olmasaydı dediğimiz hataları yineliyoruz.

Zamanı değerlendiremiyoruz,
Değerini anlamıyoruz.
Zaman deyip geçiyoruz,
Sonra pişman oluyoruz.

Esmagül OKKA **GÜZEL BİR GÜN**

Hasan amca yine tarlasını sürmek için erkenden kalkmıştı. Yanına tarlada yiyebileceği azığını aldıktan sonra traktöre atlayıp tarlasının yolunu tuttu. Sanki bugün diğer günlerden farklı bir gündü. Hasan amcanın içinde sebebini bilmediği bir mutluluk vardı. Traktörün üzerinde tarlaya doğru ilerlerken içinden çok şükür bugün de sağlıklıyım, işlerimi yapabiliyorum diye düşündü.

Tarlaya gelince bir de ne görsün tarlası bir güzel sürülmüş, işleri bitirilmişti. Hasan amca şaşkınlık içerisindeydi. Çünkü bunu yapacak kimsesi yoktu. Oğulları şehirde yaşıyorlar ve tarla tapan işinden anlamıyorlardı. Köylüler ise niye böyle bir şey yapsın diye düşündü. Bir an önce geri dönüp birilerine sormak istedi. Evinin önüne gelip traktörü durdurdu ve önce hanımıyla konuşmak istedi. Kapıyı çaldığında kapıyı açan kimsecikler yoktu. İyice meraklanmıştı. Cebinden anahtarı çıkarıp bir çırpıda kapıyı açıp içeriye girdi. Karşısında oğulları, kızları ve torunları duruyordu. Hasan amca şoka girmişti. 'siz nereden çıktınız' diyerek torunlarına kucağını açtı. Mutluluktan gözlerinin içi gülüyordu. Evlatları birer birer elini öperek babalarının doğum gününü kutladılar. Hasan amca ise bugünün doğum günü olduğunu bile bilmiyordu.

O kadar çok duygulandı ki ağlayarak evlatlarına teşekkür etti. En büyük oğlu 'sana ne hediye verelim diye çok düşündük. Kolay kolay bir şey beğenmeyeceğini biliyorduk. O yüzden bizimle daha çok vakit geçirmen için sana en büyük hediyenin, tarla işlerini bitirmek olacağını düşündük. Umarım mutlu olmuştundur. Gerçi sen şimdi boş kaldım diye de üzülürsün.' Bu cümlelerden sonra herkes gülüşüyordu. Hasan amca ise gözleri dolu bir şekilde 'iyi ki sizin gibi evlatlara sahibim' dedi ve 'haydi herkes sofraya, güzel bir kahvaltı yapalım.'

Sonrasında ise neşe, huzur ve torun cıvıltıları eşliğinde hayatlarında unutmayacakları bu güzel günü geçirdiler.

Onur HORAT **HAYALLERİM**

Yazıyorum hayallerimi bir köşeye,
Bir gün bakarsın gerçekleşir diye.
Arkama dönüp bakıyorum sonra,
Gerçekleşme de yetiyor gülümsetmeye.

Hayal kurmak güzel şeydir,
Ruha huzur veren ney sesi gibidir.
Fazla hayal tehlikeli de olsa,
İnsanın hayalleri olması güzeldir.

Hayaller tertemiz su gibi berrak,
Hayaller sanki yağmur kokulu toprak,
Eğer sabreder, ister ve çalışırsan,
Gökten yağar adeta sağanak sağanak.

Seher DEMİR **ÇOCUKLUĞUM**

Küçükken ne güzeldi günlerim,
Yaptığım kâğıttan gemilerim,
Kaybettiğim kırık kalemlerim,
Oynadığım oyunları özledim.

Annemin mis kokulu çöreğini,
Fırında pişen ekmeğini,
Akşamları aile sohbetini,
Ben çocukluğumu özledim.

Babaannemin anlattığı masalları,
Sokaklarda özgürce koşuşturmayı,
Mahallemin her bir karışını,
Bütün yaşanmışlıklarımı özledim.

Aytaç ÖRSDÖVEN **BENİM RENGİM**

Eğer bir renk olsaydım kırmızı olmak isterdim. Çünkü kırmızı vatanımın, dalgalanan al bayrağımın rengi. Çünkü kırmızı Çanakkale'de, Sarıkamış' ta, Kurtuluş Savaşı'nda atalarımın dökülen kanlarının rengi. Çünkü her bir karışı şehit kanıyla alınan kutsal toprağımın rengi.

Türkiye için kırmızı asil renktir ve her Türk vatandaşı için kırmızının çok özel bir yeri vardır. Milli duygularımızı ön plana çıkaran milli takımımızın forması da kırmızıdır. Kısacası eğer bir renk olma şansım olsaydı ben kırmızı olurum.

Evsa Nisa KOÇ **BARIŞ DOLU BİR DÜNYA**

Barış; huzur, özgürlük, mutluluk içinde ve güvenle yaşamak demektir. Doğan her çocuk ve yaşamakta olan her insan her zaman barış dolu hayatı yaşamak ister. Özellikle biz çocuklar ise herkesten ve her şeyden daha çok güven içinde yaşamaya ihtiyaç duyarız.

Bir ülkede barış ne kadar hâkimse o ülke o kadar gelişir. Çocuklar, anneler, babalar ölmez. İnsanlar ülkelerini terk etmek zorunda kalmazlar. Çocukların gözünde savaşın ne kadar korkunç bir şey olduğunu keşke bilebilseler. Haberlerde savaşta ölenleri, savaştan kaçarken ölenleri gördükçe gelecekte daha da korkuyoruz. Her şeye rağmen gelecekte güzel bir hayat için herkes payına düşeni yapabilmeli.

Nurgül AKKAYA

ANNEMİN KIRILAN VAZOSU

Canım çok sıkılıyordu. Evde bir o yana bir bu yana dönüp duruyordum. Etrafımda ne zaman geçirecek bir arkadaş ne de sıkıntımı giderecek şeyler vardı. Babam işte annem ise işten yeni gelmiş yorgun bir şekilde yemek hazırlıyordu. Galiba evin tek çocuğu olmak böyle bir duygu.

Mutfağa gidiyor annemle konuşuyor, mırıldanıyordum. Çocuğum sonuçta. Annemden biraz ilgi biraz da beklenmedik bir lodosla gelen bir öpücük bekliyordum. Beni bağına basmasını, bana canımın sıkılıp sıkılmadığını sormasını kısacası onunla vakit geçirmeyi çok istiyordum. Fakat annemin yüzünde çok yorgunum diye bağıran bir ifade vardı. Annemin benimle ilgilenmeyeceğini anlayınca mutfaktan çıktım ve oturma odasına gittim. Masanın altında babamın bana doğum gününde aldığı topu gördüm. Topu bulunduğu yerden alarak ayaklarımla saydırmaya başladım, daha sonra topu kafamla duvara atıyor gülümsüyordum bir de gol atmak isteyip topa hızlıca vurunca anneannemin anneme hediye ettiği, annemin de gözü gibi sakındığı vazosunu yere devirdim. O dakikadan sonra kaçınılmaz sonu bekliyordum. Annem içeriden sesi duyar duymaz mutfaktan koşar adımlarla içeriye girdi. Vazosunu yerde görünce kızgınlık, üzüntü aklınıza gelen tüm duyguları yaşadı. Ben ise korkarak ve biraz da kızaran yüzümle anneme özür dilerim diyebildim. Annem bana doğru dönerek 'odana gitmelisin, şu anda seninle konuşmak istemiyorum kızım' dedi. Ağlayarak odama gittim. Annem de vazonun kırılan parçalarını topluyordu. Odamda annemin gönlünü nasıl alacağımı düşünüyordum. Biraz zaman geçtikten sonra dayanamayıp annemim yanına gittim. Annem masaya oturmuş üzgün bir şekilde duruyordu. Karşısına geçip, başımı öne eğerek 'özür dilerim anneciğim. Amacım anneannemin sana hediye ettiği vazoyu kırmak değildi. Böyle bir kazaya sebep olduğum için çok üzgünüm' dedim. Annem 'kızım biliyorsun bu vazo bana rahmetli anneannenden hatıra idi ve ben o vazoya her baktığımda annemin güzelliğini şefkatini görüyordum' dedi. Zaten bende bunu bildiğim için pişmanlık ve utanç duyuyordum dedim.

Sonrasında annem 'bak kızım insanlar bilmeden başkalarının eşyalarına zarar verebilirler ama bunun sonucunda özür dileyebiliyorlarsa bu erdemli bir davranıştır.

Zeynep DOĞAN

Şunu da iyi bilmelisin ki anneler evlatlarının hatalarını bir kalemde silip unutabilirler. Evet, sen bu değerli vazoyu kırdın ama sonunda da bir annenin evladına kıyamadığını onu her ne yaparsa yapsın affedeceğini de öğrendin. Bu günden sonra bu kırık vazo hem anneannenin hem de senin gibi bir evlada sahip olmanın mutluluğunu hatırlatacak bana.

Ben anneme büyük bir mutlulukla sarıldım. Bütün anneler iyidir ama bence benim annem hepsinden daha iyi ve ona iyi ki benim annemsin dedim. Kırık vazodan geriye yüzümüzde masum tebessümler kalmıştı.

Enes KURT
AYRILIK

Her insan zaman zaman yaşadığı yerden ayrılır ya da sevdiklerini ve yakınlarını uzak yerlere uğurlamak zorunda kalabilir. Ayrılıklar insana daha önce tatmadığı hasret duygusunu tattırır. Bu duygu kişinin sürekli sevdiklerine kavuşma hayalini canlı tutar.

Ayrılıkla beraber gelen hasret bir yandan da insana çok zor gelen bir duygudur. İnsan doğup büyüdüğü yerden, ailesinden uzakta kaldığında onlarla geçirdiği vakitlerin ne kadar kıymetli olduğunu anlar. Uzaktayken öğrendiği bu duygular kişiyi yaşama daha çok bağlar. Çünkü çekilen sıkıntıların ve özlemlerin sonunda kavuşmak gibi bir ödül vardır. İnsan ailesiyle ve sevdikleriyle daha güçlü hale gelir ve onlara kavuşmak için elinden ne geliyorsa yapar.

Ayrılık insana kavuşmanın kıymetini öğretir. Hayatta her şey zıtlıklarıyla anlamlıdır. Önemli olan umutsuzluğa kapılmadan sabretmeyi bilmek ve vuslata ermdir. Ayrılıklar ne kadar zorsa kavuşmalarda o denli güzeldir.

Hacer ÖRS
EKMEĞİN ÖYKÜSÜ

**Bir buğday tanesiydim,
Değirmende öğütüldüm.
Un haline geldim,
Sofraların baş tacı oldum.**

**Bensiz düşünülemez kahvaltılar,
Her öğünde ben varım.
Bensiz doymaz karınlar,
Yokluğumda sofralar yarım.**

**Önce beni bol bol yediler,
Sonra doyarak çöpe attılar.
Bir gün beni çok arayacaklar,
Ama bulamayacaklar.**

İrem ATMACA UMMADIĞIN ANDA

Büşra 11 yaşında akıllı bir kızdı. Öğretmenleri onu çok severdi çünkü Büşra derslerinde başarılı ve arkadaşlarına karşıda çok hoşgörülüydü. Büşra'nın pek çok arkadaşı vardı ancak onu kıskananlarda çok fazlaydı onu öğretmenleri çok sevdiği için kıskanıyorlardı. Büşra eve geldiğinde annesi dışarıda bahçeyle uğraşıyordu Büşra'nın ailesi fakir bir aileydi, babası Osman Bey yıllar önce geçirdiği bir kazada hayatını kaybetmişti. Annesi ise tüm evin geçimini bahçede yetiştirdiği doğal sebzeleri satarak sağlıyordu. Büşra annesine kolay gelsin dedikten hemen sonra annesiyle içeri girdiler. Annesi hemen Büşra'ya yiyecek bir şeyler hazırladı. Büşra karnını doyururken annesi bahçeden topladığı sebzeleri bir sepete yerleştiriyordu annesi sebzeleri yerleştirirken Büşra karnını doyurup defter ve kitaplarını hazırladı ve sepeti aldı ayakkabılarını giyip dışarı çıktı. Pazar evlerine yakın olduğu için kısa süre sonra pazara varan Büşra bütün satıcılar gibi tezgâhını açıp sebzeleri yerleştirdi ve satmaya başladı. Herkes Büşra'yı çok severdi onun hem ders çalışıp hem satıcılık yapması hoşlarına gider hep ondan alışveriş yaparlardı aynı zamanda Büşra'nın harçlık biriktirmesi için ona daha fazla para verirdiler. Büşra bazen oradan kazandığı paranın birazıyla kardeşlerine çikolata alırdı. Büşra'nın iki tanede kardeşi vardı toplam üç kardeşlerdi. Aradan bir ay geçti Büşra'nın annesi ölümcül bir hastalığa yakalanmıştı ve hayatını kaybetti. Artık bütün evin sorumluluğu Büşra da idi. Büşra iki kardeşi ile yalnız kalmıştı. Babasız, annesiz kalan Büşra tüm üzüntülerini kalbine gömüp çalışıp hem kendine hem de kardeşlerine bakmak zorundaydı. Ancak geçinmeleri için gereken paralarını pazardan kazandığı için mecburen sebzeleri toplayıp sepete yerleştirdi pazara gittiğinde her gelen müşteri başın sağ olsun diyordu Büşra'nın üzüntüsü daha da katlanıyordu. Gözleri doluyor, boğazına düğümlenen o kelimeleri kimseye söyleyemiyordu...

Acıyla dolu yıllar hızla geçmişti, Büşra artık lise son sınıftaydı. Büşra yine bir gün pazarda satış yaparken bir müşteri geldi. Büşra ne veriyim ablacım deyince kadın bir gülümsedi senin adın ne dedi. Büşra diye cevap verdi, seninle biraz konuşabilir miyim Büşra dedi kadın. Büşra tabii buyurun dedi kadın sana birkaç soru soracağım sende onları cevapla tamamı dedi Büşra kadının sorduğu sorulara cevap verdi ve kadın en son seni ve kardeşlerini evlatlık almak istiyorum lütfen kabul et dedi.

Pınar DÖVÜŞKAYA

Büşra sadece ben diyebilirdi o an annesi ve babası aklına geldi gözleri doldu yanaklarından aşağı iki damla yaş süzülür ve ben size ne desem bilmiyorum dedi. Büşra kendisini ve kardeşlerini düşündüğü için tamam kabul ediyorum dedi ve eve gitti. Kardeşlerini aldı ve kadın onları alıp evlerine götürdü artık üveyde olsa bir anne ve babaları vardı Büşra derslerine çok çalıştı ve çok iyi bir üniversiteden mezun olup güzel bir meslek sahibi oldu. Tüm aile mutlu bir yaşam sürdürdüler ama Büşra ve kardeşleri asla ama asla öz anne ve babasını unutmadılar.

İrem KARADAŞ MARDİN'E YOLCULUK

Haziranın 23 üydü. Annem, ablam ve ben çarşıya uçak biletlerimizi almaya giderken bile çok heyecanlıydım. Hem ilk defa uçağa binecek olmak hem de hiç görmediğim bir yeri göreceğim beni çok mutlu ediyordu. Valizleri hazırlamak, uçak saatini beklemek bile ayrı bir keyifti. Mardin' de bir akrabamızın yanına birkaç günlüğüne gidiyorduk. Orada giyeceklerimi gün gün planlamıştım. Uçak saatine yakın amcam bizi havaalanına bıraktı. Havaalanında kontrollerden geçerken uçağa doğru attığım her adım heyecanımı daha da arttırıyordu.

Uçağa binip koltuğuma oturduktan sonra biraz rahatladım. Çünkü kendimi bir rüyada gibi hissediyordum. Yolculuğumuz bir saat sürecekti. Ben bulutlarının arasında olmanın mutluluğunun tadına varamadan inişe geçmiştik. Uçak yolculuğu gerçekten inanılmaz bir şeydi.

İnip Mardin 'in sıcak havasını içime çektim. İçimde bayramda şeker toplayan çocuk mutluluğu vardı. Akrabalarımız bizi almaya gelmişti, onlarla havaalanından ayrıldık ve bizi evlerine götürdüler. Sonunda Mardin sokaklarındaydım. Her şey çok farklıydı. Evler, yollar, insanlar ve hava ... O akşam akrabalarla vakit geçirdik, sonraki gün gezimiz başladı. Kale, cami, kilise, sokaklar, evler her şey harika ve tarih kokuyordu. Birçok yer gezdik ama büyüdüğümde oraya bir daha gidip her yeri tekrardan görmek istiyorum. Çünkü bilinçli bir şekilde gezmek, görmek ve öğrenmek istiyorum.

Her güzel şeyin sonu olduğu gibi bu gezinin de sonu gelmişti. Dönüş gidiş kadar eğlenceli değildi ama yine de içimde güzel bir mutluluk vardı. Yaşadığım en güzel zamanlarımdan biriydi.

Dergimizin yayınlanması için katkıda bulunan Aras Kırtasiye'ye teşekkür ederiz.

İMTİYAZ SAHİBİ

Cemil GÜVEN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Şükran KAMACI

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Gülşah ÖZDEMİR

GÖRSEL DANIŞMAN

İlknur ÇOBAN

YAYIN KURULU

İbrahim YAŞI

Esra EROĞLU

Elif ÜNLÜ

Serpil KUŞÇUOĞLU

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK TÜRK TELEKOM İLKÖĞRETİM KURUMLARI

Yavuz Selim Mahallesi, Vakur Sokak, NO12 06760,

Çubuk / ANKARA

3128379595